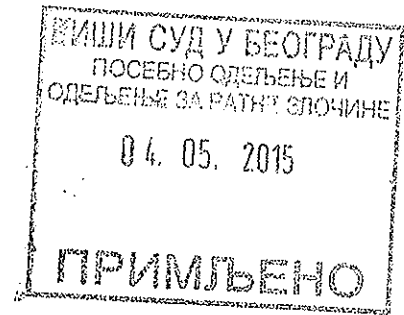

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Кж1 По2 7/13
Дана: 20.03.2015. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: мр Сретка Јанковића, председника већа, др Миодрага Мајића, Наде Хаци-Перић, Милимира Лукића и Милене Рашић, чланова већа, уз учешће судијског сарадника Вукашина Сарајлића, записничара, у кривичном предмету **окривљеног Марк Кашњетија**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ, одлучујући о жалбама Тужилаштва за ратне злочине и браниоца окривљеног Марк Кашњетија, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2.бр.3/2013 од 21.06.2013. године, на претресу одржаном дана 06.03.2015. године пред другостепеним судом у смислу одредбе члана 445 став 2 у вези члана 449 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића, окривљеног Марк Кашњетија и његовог браниоца адвоката мр Горана Доловића, судског тумача за албански језик Еде Радоман-Перковић и судског вештака проф. др Марије Ђурић, дана 20.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I

УСВАЈА СЕ жалба браниоца окривљеног Марк Кашњетија па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2.бр.3/2013 од 21.06.2013. године, тако што Апелациони суд у Београду, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП-а,

окривљеног Марк Кашњетија (Mark Kashnjeti), од оца Микелџа, рођеног дана 30.04.1953. године, са осталим личним подацима као у списима,

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

14. јуна 1999. године у Призрену, Аутономна покрајина Косово и

Метохија, за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне формације Ослободилачке војске Косова (ОВК) и коалиције НАТО пакта, са друге стране, у ситуацији када су се војне снаге СРЈ и војне снаге Коалиције налазиле у фази прекида ратних дејстава и у фази повлачења са КиМ, која фаза подразумева борбено обезбеђење и представља војну формацију и када су се и даље дешавали оружани сукоби, кршио правила међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 тачка 1 у вези члана 27 став 1 и 3 Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата (Четврта Женевска конвенција од 12.08.1949. године), као и члана 51 став 3 Допунског Протокола I и члана 4 став 1 и 2 тачка а) и члана 13 став 3 Допунског Протокола II уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба од 08.06.1977. године,

- тако што је дана 14.06.1999. године, након што се прикључио припадницима ОВК, у униформи наоружан аутоматском пушком, заједно са тројицом НН припадника Ослободилачке војске Косова према цивилном становништву неалбанске националности вршио противзаконита затварања, тако што је у Призрену, у улици Дурмиш Аслани, око 11,00 часова, зауставио возило марке "Застава – Југо 55", у којем су се налазили оштећени Божидар Ђуровић и Љубомир Здравковић, па након што су изашли из возила, ударио оштећеног Божидара Ђуровића кундаком пушке у главу, на који начин је према њему нечовечно поступао, везао им руке канапом, те их је заједно са осталим НН припадницима ОВК претњом оружјем спровео низ улицу око 200 метара даље, гурајући их, ударајући Божидара Ђуровића повремено по телу, до дворишта једне куће, где их је противзаконито затворио, где су од стране непознатих припадника држани неколико сати, након чега је оштећене заједно са Мирославом Јовановићем, који је пре њих био ухапшен, држан, испитиван и тучен у истом дворишту, Ђуровићевим возилом заједно са још једним припадником ОВК пребацио до призренског насеља Ортокол, где су их одвезли и наредили да оду у Србију,

- чиме би као саизвршилац извршио кривично дело ратни злочин противи цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ.

II

Жалба јавног тужиоца Тужилаштва за ратне злочине се **ОДБИЈА** као неоснована.

Оштећени се, на основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП, упућују на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Марк Кашњети оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 14.04.2012. године па надаље. Окривљени је ослобођен од дужности да накнади трошкове кривичног поступка, док су оштећени за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Тужилаштво за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у границама прописаним законом, и

- бранилац окривљеног Марк Кашњетија, адвокат мр Горан Доловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити кривице за предметно кривично дело.

Бранилац окривљеног Марк Кашњетија, адвокат Горан Доловић, изјавио је и одговор на жалбу Тужилаштва за ратне злочине, са предлогом да другостепени суд предметну жалбу одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа дана 06.03.2014. године, у присуству заменика јавног тужиоца Тужилаштва за ратне злочине Драгољуба Станковића, окривљеног Марк Кашњетија, његовог браниоца адвоката мр Горана Доловића и судског тумача за албански језик Еде Радоман-Перковић. Разматрајући жалбе изјављене против побијане пресуде овај суд је закључио да се жалбом браниоца окривљеног Марк Кашњетија основано указује на нејасне разлоге због којих је првостепени суд нашао да докази прикупљени у дотадашњем току поступка са довољном сигурношћу указују да је управо окривљени Марк Кашњети предузео инкриминисане радње према оштећенима, ближе описане у оптужном акту јавног тужиоца.

Имајући у виду да је у овом предмету већ једанпут укидана првостепена пресуда, Апелациони суд у Београду је констатујући постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, а на основу одредбе члана 455 став 2 ЗКП-а, донео одлуку о одржавању претреса пред другостепеним судом који су заказивани за 19.05.2014. године, 20.06.2014. године, 03.07.2014. године, 26.09.2014. године и 26.12.2014. године, када из процесних разлога исти нису одржани. На претресу одржаном дана 06.03.2015. године испитан је окривљени

Марк Кашњети и саслушан је сведок проф. др Марија Ђурић, након чега је веће, на сагласан предлог странака, прочитало све доказе изведене у досадашњем току поступка.

Апелациони суд у Београду је најпре извршио анализу жалбе браниоца окривљеног Марк Кашњетија налазећи да је истом пре свега оспорен закључак првостепеног суда у погледу тога да је окривљени предузео инкриминисане радње које су му у овом поступку стављене на терет, а нарочито да се окривљени Марк Кашњети налази на фотографији у боји у судском спису означеној са КТИ. 2/12 и бројем 342/34, која је идентична фотографији објављеној у дневном листу “Курир” (спис КТИ. 2/12, број 60/14) дана 14.04.2011. године.

Дајући у образложењу побијане пресуде разлоге за свој закључак у погледу тога да се управо окривљени Марк Кашњети налази на означеним фотографијама, првостепени суд истиче да је ту околност несумњиво утврдио из исказа оштећеног Божидара Ђуровића и сведока Милана Петровића и посредно из исказа сведока Мирослава Јовановића. У том смислу првостепени суд се позива на то да је оштећени Божидар Ђуровић са сигурношћу на показаној фотографији препознао окривљеног Марк Кашњетија као лице које се на истој налази други са леве стране, а да је сведок Милан Петровић такође истакао да би то лице, које се на фотографији налази друго са лева на десно, требао бити окривљени. Сведок Мирослав Јовановић је при томе говорио о својим посредним сазнањима, наводећи да му је комшија, сада покојни Александар Стокић, у телефонском разговору, а у вези фотографије која је објављена у дневном листу “Курир”, рекао да је његов комшија Марко из Поток Мале лице које стоји иза Ђуровића са пушком која је окренута на горе, при чему је на главном претресу објаснио да се “то лице” налази на фотографији друго с лева. У прилог наведеном првостепени суд је ценио и налаз и мишљење судских вештака проф. др Душана Дуњића и проф. др Марије Ђурић од 16.04.2013. године из кога између осталог произлази да се, упркос временској разлици од скоро 14 година, са великом вероватноћом може закључити да је окривљени Марк Кашњети лице које се на означеној фотографији налази друго са леве стране.

Апелациони суд у Београду је ценећи жалбене наводе браниоца окривљеног, у делу који се односи на напред изнети закључак првостепеног суда, нашао да докази изведени током поступка, на које се позива првостепени суд, не указују са довољном сигурношћу да је управо окривљени Марк Кашњети предузео описане инкриминисане радње, односно из истих се не може са довољним степеном уверења закључити да се управо окривљени Марк Кашњети налази на означеној фотографији.

Наиме, жалбом браниоца окривљеног Марк Кашњетија најпре је основано указно да се исказ оштећеног Божидара Ђуровића и његово

препознавање окривљеног као извршиоца предметног кривичног дела не могу прихватити као поуздани докази за доношење осуђујуће пресуде у овом предмету. На неуверљивост исказа наведеног оштећеног пре свега је утицало то што је исти пре започињања радње препознавања истакао да је, с обзиром на његове године и период када се одиграо конкретан догађај, само са 50%-60% у могућности да препозна лице које је према њему предузело описане радње, да би потом, приликом препознавања, са сигурношћу од 100% препознао окривљеног као извршиоца дела према њему. Овакава промена размишљања оштећеног Ђуровића и његово препознавање окривљеног са сигурношћу од 100%, према оцени овога суда, представља последицу тога што је окривљени претходно био упознат са фотографијом на којој су он и оштећени Здравковић фотографисани када су лишени слободе од стране припадника ОВК и чињеницом да су синови његовог пријатеља препознали на тој фотографији конобара који је радио у кафани "Скендербег" у Призрену, тј. окривљеног Марк Кашњетија. У том смислу, овај суд је нашао да постоји знатна сумња у погледу препознавања окривљеног Марк Кашњетија, од стране оштећеног Ђуровића, као лица које се налази на означеној фотографији и које је с тога наводни извршилац предметног кривичног дела. Другим речима, постоји знатна сумња у погледу тога да ли је оштећени Божидар Ђуровић препознао окривљеног као извршиоца дела искључиво користећи своја чулна опажања или је исти, приликом обављања радње препознавања, користио и претходно стечена сазнања приликом "закључивања" да је управо окривљени лице са фотографије. Сумњу другостепеног суда у наведени део исказа оштећеног Божидара Ђуровића и његово препознавање окривљеног, у одређеној мери је потврђено и тиме што оштећени Здравковић, који је непосредни учесник критичног догађаја у истој мери као и оштећени Ђуровић, није препознао окривљеног Марк Кашњетија као лице које је према њима предузело описане инкриминисане радње.

Околност што је сведок Милан Петровић "препознао" окривљеног Марк Кашњетија као лице са означене фотографије није било од утицаја на другачију одлуку овога суда, обзиром да наведени сведок не располаже неопходним стручним знањем за упоређивање физичких особина лица окривљеног и особе која се на наведеној фотографији налази друга с лева, нити је у том смислу био од утицаја исказ сведока Мирослава Јовановића који је имао само посредна сазнања добијена од стране његовог комшије који му је јавио да се на означеној фотографији налази његов комшија Марко из Поток Мале.

Апелациони суд у Београду је даљим увидом у списе утврдио да се жалбом браниоца окривљеног основано оспорава закључак првостепеног суда у погледу тога да је управо окривљени Марк Кашњети лице које се на означеној фотографији налази друго са леве стране, а који закључак се темељи на налазу и мишљењу судских вештака проф. др Марије Ђурић и проф. др Душана Дуњића. Наиме, из наведеног налаза и мишљења произлази да је степен сличности антрополошких карактеристика означеног лица са фотографије и окривљеног такав да се са великом вероватноћом може закључити да се ради о истој особи,

без обзира на временску разлику од 14 година од сачињавања фотографије.

Међутим, уверљивост наведеног налаза и мишљења је пре свега доведено у сумњу наводима судског вештака проф. др Марије Ђурић да је, према њиховом мишљењу, означено лице са фотографије у време њеног сачињавања имало између 25 – 50 година, што очигледно представља веома дуг временски размак и у великој мери упућује на нuverљивост и непрецизност самог налаза и мишљења. Другим речима, околност да судски вештаци само на основу увида у фотографију нису могли ближе да одреде старост означеног лица, доводи у сумњу уверљивост њиховог даљег закључивања у погледу тога да су на основу исте фотографије били у могућности да уоче довољно морфолошко-антрополошких карактеристика које су омогућиле идентификацију тог лица, односно закључивање да се вероватно ради о окривљеном. У прилог наведеном иде и део исказа судског вештака проф. др Душана Дуњића датог на главном претресу пред првостепеним судом, који је навео да се у овом случају радило о специфичној ситуацији јер је вештачење вршено на основу залеђене слике одређене резолуције која је направљена у одређеној ситуацији, због чега није било могуће да се виде антрополошке карактеристике целог тела, нити целог лица, већ само оно што дата фотографија показује. Изнето је, и према оцени наведеног судског вештака, представљало ограничавајући фактор за задато вештачење истоветно као и чињеница да није постојала блискост у времену и простору, обзиром на временску дистанцу између старости окривљеног у време сачињавања фотографије и његовог данашњег изгледа проузрокованог протеклом дужег временског периода. Напред изнето очигледно указује да су судски вештаци били у већој мери ограничени објективним околностима приликом давања свог налаза и мишљења, што је, према оцени овога суда, знатно утицало на квалитет и уверљивост предметног налаза и мишљења.

Према томе, овај суд налази да наведени налаз и мишљење као и остали поменути докази, у одсуству других релевантних доказа, не указује са довољном сигурношћу да је управо окривљени Марк Кашњети лице које се на означеној фотографији налази други с лева. Другим речима, у одсуству непосредних доказа који би несумњиво или са довољном вероватноћом указивали на окривљеног као лице које се налази на означеној фотографији, а самим тим и на то да је окривљени извршилац предметног кривичног дела, овај суд налази да постоји сумња у погледу тих околности, али не и довољно доказа који би уверење суда да је окривљени Кашњети предузео описане инкриминисане радње потврдили у мери која је неопходна за осуђујућу пресуду. Имајући на уму наведено, као и напред изнете сумње овога суда у погледу препознавања окривљеног од стране оштећеног Божидара Ђуровића, Апелациони суд у Београду је, руководећи се принципом “in dubio pro reo”, нашао да није доказано да је окривљени Марк Кашњети извршио кривично дело из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ, које му је у овом поступку стављено на терет, због чега га је, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП-а ослободио од оптужбе.

Апелациони суд у Београду је приликом одлучивања имао у виду и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног којима се оспоравају бројни преостали закључци првостепеног суда изнети у побијаној пресуди, али их није посебно ценио, обзиром да то није било од значаја за одлучивање у овој кривичноправној ствари у ситуацији када је окривљени, из напред наведених разлога, ослобођен од оптужбе. Из истог разлога су оцењени као беспредметни и жалбени наводи јавног тужиоца којима је само указано на неадекватност казне која је окривљеном изречена од стране првостепеног суда, због чега је, ставом II изреке ове пресуде, жалба јавног тужиоца одбијена као неоснована.

Одлука о имовинскоправном захтеву оштећених донета је на основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП-а из разлога јер је окривљени ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело које му је у овом поступку стављено на терет.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је на основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП-а такође из разлога јер је окривљени ослобођен од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 и 459 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Вукашин Сарајлић, с.р.

Председник већа-судија
мр Сретко Јанковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарница
Јасмина Ђокић

